

Balada o platonické lásce

Harlej

1. Že nejsi nevinná,
to tady každéj ví,
každéj tu dobře zná
chyby tvý výchovy.
Ozdoba bulváru,
smrt mladejch srnečků,
co chytneš do spárů a hraješ herečku.
Královna avantýr
živená aférou,
beránkům lámeš týl,
vlci se nažerou.
Namátkou vybíráš
si další ovečku
a velkou srandu máš
z tý fronty blbečků.

R: Možná, že jednou,
až budeš hodně stará
a oprejskaná
ojetá stará kára,
řekneš si že jsem
to světlo za tunelem,
který už nesvítí ti ti ti.
Dneska bys řekla,
co s tímhle primitivem,
byla bys vzteklá,
že denně smrdím pivem,
až roky sečtem,
tak už mě se svym tělem
prostě nechytíš.

2. Já přece ve frontě
taky jsem léta stál,
koho máš na kontě
naštvanéj sledoval.
Přestože všechno šlo
snad pořád dokola,
šťěstí mě nenašlo,
nesedlo na vola.
A vždycky jsem tu byl,
abych tě podržel,
vždycky tvůj ústup kryl,
jenomže bohužel
nic není na věky,
už mě to nebaví,
nechci do tvý řeky
vstupovat po druhý.

R: Možná, že jednou...

3. Až nohy dám,
budu chtít jednou spočítat,
tak na to dám,
že budeš druhý housle hrát.
Zavřenej krám,
ze stovky různějch důvodů.
Jenomže já

už budu trochu starej pes,
co ještě dál
nový kosti by neunes.
Už bude čas,
zkusit ty vrabce na střeše,
a ty to vzdáš,
holub v hrsti neuteče.
Mý číslo zruš,
já končím s tímhle trapasem,
nechci se už
honit za svým vlastním ocasem.